

בבית המשפט העליון

עפ"ה"ג 21992-10-25

לפני: כבוד השופט אלכס שטיין

- המערערים: 1. מנשה מור
2. אריק מור
3. ג'נט מועלם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופטת ט' חיימוביץ) שניתן ביום 15.12.2024 (הכרעת הדין) וביום 14.9.2025 (גזר הדין) בת"פ 29739-07-17

תאריך הישיבה: י"ח בחשוון התשפ"ו (09 בנובמבר 2025)

בשם המערערים: עו"ד ציון אמיר; עו"ד חיים לוי; עו"ד ניר נזר; עו"ד ארז מקמל

בשם המשיבה: עו"ד יורם הירשברג; עו"ד טל תבור

החלטה

1. המערער 1 (מנשה מור), המערער 2 (אריק מור), והמערערת 3 (ג'נט מועלם) מבקשים כי אעכב את ביצועו של גזר הדין שניתן ביום 14.9.2025 על ידי בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופטת ט' חיימוביץ) בת"פ 29739-07-17. הבקשה מתייחסת לרכיב המאסר בין סורג ובריח. החילוט עליו הורה בית המשפט המחוזי בגזר הדין אינו מתבצע בעת הזאת מאחר שהאמור בגזר הדין כפוף לערעור ואינו חלוט.

2. בית המשפט המחוזי קבע כי המערער 1 – שחי זמן ממושך בספרד ושב ארצה בשנת 2009, אחרי שצבר הון רב מעסקיו, וביניהם מכירת כרטיסים למשחקי ספורט והופעות, באמצעות האינטרנט (להלן: העסק) – ביצע שורה של עבירות כלכליות יחד עם אחיו (המערער 2), אמו (המערערת 3), אח נוסף, יצחק מור (נאשם 6 בבית משפט קמא) וחברה ישראלית שבבעלותו – נאשמת 7 בבית משפט קמא (להלן: החברה). נקבע כי המערערים פעלו להסתרת רכושם של המערער 1, התחמקו מתשלומי מס בישראל והוננו

בנקים להם היה המערער 1 חייב כספים עוד בטרם עזב את הארץ. עבירות אלה – כך נקבע – בוצעו בדרכים הבאות: המערער 1 והמערער 2 (שיקראו להלן יחדיו: המערערים) הציגו את החברה כחברה הנותנת שירותי Call Center לחברות זרות, בשעה שחברה זו ניהלה את העסק והפיקה את עיקר הכנסותיו. בהתאם למצג זה, דיווחו המערערים דיווחים כוזבים לרשויות המס והעלימו הכנסות בהיקף של למעלה מ-41,000,000 ש"ח. במקביל, הציגו המערערים מצגי שווא בפני בנקים, לפיהם המערער 1 חסר אמצעים, למרות היותו אמיד, וקיבלו עבורו הפטר חובות בסך של 5,895,044 ש"ח. לצורך הסתרת הכנסותיהם, העבירו המערערים כספים לחשבונות בני משפחתם – המערער 3, ונאשם 6 בבית המשפט קמא (להלן: בני המשפחה) – תוך הצגת כספים אלו כמתנות והלוואות; ורכשו נכסים שנרשמו על שמם של בני המשפחה תוך הסוואת זהותם של בעלי הנכסים האמיתיים. בנוסף, המערערים ביצעו עבירות של סחיטה באיומים כלפי עובדיהם לשעבר, שהעזו לפתוח עסק מתחרה, כאשר המערער 1 אף זייף לשם כך מסמך והציגו כאמיתי.

3. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערערים בעבירות כאמור באופן הבא: המערער 1 והמערער 2, יחד עם החברה, הורשעו באישום השלישי בעבירות מס לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה או הפקודה), אשר כוללות השמטת הכנסות מדו"ח מס, מסירת אמרה כוזבת, הכנה או קיום של פנקסי חשבונות כוזבים, ושימוש במרמה, עורמה ותחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס. המערערים הורשעו, בנוסף, בעבירה לפי סעיף 220(5) לפקודה בגין העלמת הכנסותיהם מהעסק. באישום הרביעי, שעסק בהלבנת הון, הורשע המערער 1 בעבירות לפי סעיפים 3(א), 3(ב)(1) ו-3(ב)(2) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000, ואילו המערער 2 הורשע בעבירות לפי סעיפים 3(ב)(1) ו-3(ב)(2) לחוק זה. המערער 3 ונאשם 6 בבית משפט קמא הורשעו באישום זה בעבירה לפי סעיף 3(ב)(1) לחוק איסור הלבנת הון. באישום החמישי, שעניינו הונאת הבנקים, הורשעו המערערים בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. באישום השישי, שעסק בסחיטה באיומים ובזיוף, הורשעו המערערים בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, ואילו המערער 1 לבדו הורשע גם בעבירות של הפקת מידע או פלט כוזב לפי סעיף 3(א) לחוק המחשבים, התשנ"ה-1995, וכן בזיוף מסמך ובשימוש במסמך מזויף, עבירות לפי סעיפים 418 ו-420 לחוק העונשין. נאשמת 5 זוכתה מכלל האישומים, ואילו נאשם 3 הגיע להסדר טיעון נפרד, שאינו מהווה חלק מהליכי הערעור דכאן.

4. ביום 14.9.2025 גזר בית המשפט המחוזי על המעורבים את העונשים הבאים: על המערער 1 הוטל עונש מאסר בפועל של 78 חודשים, מאסר על תנאי של 9 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה מסוג פשע בה הורשע בתיק זה; מאסר על תנאי של 5 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה מסוג עוון בה הורשע בתיק זה; וכן קנס בסך 1,000,000 ש"ח או שנת מאסר תמורתו. על המערער 2 הוטל עונש מאסר בפועל של 68 חודשים; מאסר על תנאי של 9 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה מסוג פשע בה הורשע בתיק זה; ומאסר על תנאי של 5 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה מסוג עוון בה הורשע בתיק זה; וכן קנס בסך 750,000 ש"ח או עשרה חודשי מאסר תמורתו. בנוסף, הושת על המערערים חילוט בסך של 20,000,000 ש"ח מהנכסים התפוסים.

5. על המערערת 3 הוטל עונש מאסר בפועל של 4 חודשים – זאת לאחר שנמצאה לא כשירה לעבודות שירות; מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים, לבל תעבור עבירה בה הורשעה בתיק זה; וקנס כספי בסך 25,000 ש"ח, שישולם ב-20 תשלומים חודשיים החל מיום 15.10.2025. על נאשם 6 בבית משפט קמא – אשר הינו אסיר בעת הזאת – הוטל עונש מאסר בפועל של 3 חודשים אשר ירוצו כעבודות שירות בכפוף לחוות דעת הממונה; מאסר על תנאי של 5 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע בתיק זה; וקנס בסך 15,000 ש"ח, שישולם ב-20 תשלומים חודשיים החל מיום 15.10.2025. על נאשמת 7 בבית משפט קמא (החברה בפירוק) הוטל קנס בסך 5,000 ש"ח בהתאם להסכמת הצדדים.

6. בהחלטתי מיום 12.11.2025 עיכבתי את ביצועו של עונש המאסר שהושת על המערערת 3 עד להכרעה בערעורה. לא נותר לי אפוא אלא לדון בבקשתם של המערערים 1 ו-2.

7. גורלה של בקשה זו ייחרץ בהתאם להלכת שוורץ (ראו: בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: הלכת שוורץ)). הלכה זו קובעת את עיקרון הביצוע המידי של עונשים פליליים, כולל העונש של מאסר מאחורי סורג ובריא (ראו: שם, בפס' 13). בהתאם לעיקרון זה, בכפוף לנסיבות חריגות במיוחד, אין מקום לעכב את ביצועו של מאסר ממושך בגדרו של ערעור הנאשם המופנה נגד עונשו בלבד (ראו: שם, בפס' 14 ו-18(ו)). זאת, מסיבה פשוטה: במקרים כאלה, לא מתעורר חשש לריצוי-יתר של עונש המאסר בהינתן לוח הזמנים הרגיל לפיו פועלות ערכאות הערעור במחוזותינו בתנאי שגרה (ראו: שם, בפס' 18(ו)). אולם, עיכוב ביצוע כאמור מתאפשר בגדרו של ערעור אשר תוקף את הרשעת הנאשם כאשר הנאשם המורשע – המערער –

מעלה טענה רצינית נגד הרשעתו וקיים סיכוי בלתי מבוטל שערכאת הערעור תקבל את הטענה ותבטל את הרשעת המערער או חלק משמעותי ממנה (ראו: ע"פ 1397/23 טלמוד נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-21 והאסמכתאות שם (18.6.2023)). כמו כן, שיקולים התומכים בביצועו המידי של עונש המאסר נחלשים במקרים של הימשכות רבת-שנים של ההליך הפלילי אשר התנהל בערכאה הדיונית, אם הנאשם, שנמצא חייב בדינו, שהה מחוץ לכלא במשך ההליך או רובו מבלי להפר שום תנאי מתנאי שחרורו מן המעצר שהוטלו עליו (כפי שהזדמן לי להעיר אך באחרונה בעפה"ג 21826-10-25 סלטי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (23.10.2025)).

8. שמעתי בהרחבה את טענות המערערים נגד הרשעתם והגעתי למסקנה כי רוב-רובן של הטענות הללו אינן עומדות בנטל הנדרש למתן עיכוב הביצוע המבוקש בזכות עצמן. זאת, פרט לטענה בעניין שולי יחסית, אשר תוקפת את הרשעת המערער 1 בפעולה ב"רכוש אסור" אשר מבוססת על קביעתו של בית משפט קמא כי הזכות להפטר חובות לבנקים בסך של 5,895,044 ש"ח היא בגדר "רכוש אסור" לעניינו של חוק איסור הלבנת הון. יחד עם כך, אין מדובר בטענות שאפשר לבטלן במחי-יד.

9. במכלול הנסיבות, ובפרט לנוכח העובדה שמשפטם של המערערים בבית המשפט המחוזי נמשך למעלה מ-8 שנים; לאור העובדה שהעבירות הכלכליות בהן המערערים הורשעו בוצעו לפני למעלה מ-11 שנים; בהתחשב בזיכוי המערערים ממספר עבירות מס שיוחסו להם; וכן בשל העובדה שמערערים אלה, נעדרי עבר פלילי, לא הפרו שום תנאי מהתנאים לשחרורם מהמעצר במשך תקופה ארוכה מאד – הגעתי למסקנה כי מן הדין לאפשר להם לנהל את ערעורם בהיותם מחוץ לכלא, בכפוף לקביעת תנאי שחרור קשיחים (ראו והשוו: ע"פ 7785/22 טאבא נ' מדינת ישראל, פסקאות 3-4 להחלטת השופט י' אלדון (20.11.2022)).

10. אשר על כן, אני מעכב את ביצועו של עונש המאסר שהושת על המערערים 1-2 בפסק הדין מושא הערעור – זאת, עד להכרעה בערעורם ובכפוף לכך שכל אחד ממערערים אלה יפקיד בבית המשפט המחוזי תל אביב-יפו ערבות בנקאית ע"ס 700,000 ש"ח להבטחת התייצבותו לדיון בבית המשפט ולריצוי עונש המאסר, ככל שיידרש. כמו כן, ולמען הסר ספק, אני אוסר על המערערים לצאת מן הארץ ללא סייגים ומחייבם להפקיד בבית המשפט המחוזי תל אביב-יפו כל דרכון ותעודת מעבר שברשותם (להלן: הדרכונים). הפקדת הערבויות והדרכונים כאמור עד יום 30.11.2025 מהווה תנאי לעיכוב הביצוע.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"ו (19 נובמבר 2025).

אלכס שטיין
שופט